

«ЗЕЛЕНІ ЖНИВА» КОМСОМОЛЬСЬКІ!

ПІДСПИВУЮТЬ свою пісню комбайни на хлібних нивах. Але робоче напруження на полях не спадає. Настали другі жнива, «зелені». Починається найвідповідальніша пора в боротьбі за високий вихід молотка, м'яса та інших продуктів тваринництва—заготівля кормів.

Нещодавно прийнятою постановою секретаріат ЦК ЛКСМУ зобов'язав обкоми, міськкоми, райкоми ЛКСМУ, комітети комсомолу первинних організацій провести відповідну роз'яснювальну та організаційську роботу по мобілізації комсомольців, всієї сільської молоді на активну участь в заготівлі кормів для громадського тваринництва, і в першу чергу в збиранні сіна, скиртуванні половин та соломи, з одночасним її подрібненням, виготовленні вітамінного трав'яного і сінного борошна, проведенні силосування різнотрав'я, кукурудзи, виробництва комбінованого силосу, заготівлі на корм стрижнів кукурудзи, кошиків соняшнику і т. ін.

Комітетам комсомолу запропоновано разом з відповідними господарськими органами створити спеціальні комсомольсько-молодіжні бригади, ланки, екіпажі по заготівлі кормів, розгорнути серед них діяльну соціалістичну змагання, забезпечити його гласність, широко використовувати моральні і матеріальні стимули заохочення. Увага штабів і загонів «Комсомольського прожектора» націлена на проведення ділового контролю за якістю робіт по заготівлі кормів, на боротьбу з безгосподарністю та втратами. До заготівлі кормів, і, насамперед, гіллякового корму, жолудів, дикорослих трав, рослинності боліт та луків, слід широко залучати піонерів і школярів.

З 1-го серпня по 1-е жовтня оголошено ударний республіканський двомісячник по заготівлі кормів для громадського тваринництва. Районні комсомольські організації — переможці двомісячника — будуть

відзначені (відповідно за перше, друге, третє місце) магнітофоном «Дніпро-14», радіолою «Естонія», фотоапаратом «Київ».

Комсомольці та молодь, піонери і школярі, молодіжні колективи, комсомольські організації, які досягнуть кращих результатів в період заготівлі кормів для громадського тваринництва, будуть занесені до Книги пошани ЛКСМУ, нагороджені Почесною грамотою.

Цього року колгоспам і радгоспам нашої області необхідно заготовити 1 мільйон 717,9 тисячі тонн грубих кормів, 3 мільйони 757,3 тисячі тонн соковитих, в тому числі 2 мільйони 548,3 тисячі тонн силосу. Обсяг робіт передбачається вели-

кий. Лише кукурудзи на зелений корм і силос необхідно зібрати з площі 183,7 тисячі гектарів.

Комсомольські організації області нагородили певний досвід залучення молоді до зміцнення кормової бази. Варто згадати лише ініціативу, з якою минулого року виступила комсомольська організація колгоспу «Росія» Олександрівського району. Вона оголосила ударну декаду збирання кукурудзяного силосу, взяла шефство над цією важливою справою.

Днями з починком, який заслугує широкого поширення і наслідування, виступили комсомольці і молодь колгоспу «Іскра» Гайворонського району. Обговоривши на своїх зборах завдання, що витікають з рішень липневих Пленумів (1970 р.) ЦК КПРС і ЦК КП України, II пленуму ЦК ВЛКСМ, вони оголосили, що своїми силами проведуть «зелені жнива».

Для заготівлі кормів у колгоспі створена комсомольсько-молодіжна

бригада. 46 членів бригади складають три ланки, які очолюють переможці змагань під час збирання колосових. За кожною ланкою закріплено силосозбиральний комбайн, шість вантажних автомобілів і 135-гектарний лан кукурудзи на силос.

Бригада зобов'язується закінчити силосування кукурудзи за 18 робочих днів, зібравши з кожного гектара 350 центнерів зеленої маси. За рішенням комітету комсомолу та правління колгоспу, ланка-переможниця буде нагороджена туристською путівкою.

Комсомольці і молодь колгоспу «Іскра» закликали всіх молодих колгоспників області оголосити «зелені жнива» комсомольськими і на честь XXIV з'їзду КПРС широко розгорнути змагання на заготівлі кормів для громадського тваринництва.

Немає сумніву, що цей заклик підтримає вся сільська молодь нашого хліборобського краю.

«Зелені жнива» почались. Хай же і вони будуть комсомольськими — проведеними в стислі строки, без втрат, з дружиним, справді комсомольським запалом!

ПЕРЕМОЖЦЯМИ СТАЛИ ДБАЙЛИВІ

ІДУЧИ назустріч XXIV з'їзду КПРС, комсомольсько-молодіжні колективи молочно-товарних ферм області доклали багато зусиль для виконання взятих соціалістичних зобов'язань. Особливо слід відзначити комсомольсько-молодіжні колективи молочно-товарної ферми колгоспу «Перше травня» Маловісиківського району, доярки якого за 6 місяців наділи по 1861 кілограму молока від кожної фуражної корови. Непогано працюють комсомольсько-молодіжні колективи молочно-товарних ферм колгоспів «Шлях Ілліча» Знаменського району, «Мир» Гайворонського району, імені Чапаєва Добровеличківського району, імені Леніна Новгородківського району. Переможцями районного змагання серед доярок стали Н. Талалаєва з колгоспу «Перше травня» Маловісиківського району, яка наділа по 2404 кілограми молока від кожної корови, М. Дзіна з колгоспу імені Чапаєва Добровеличківського району, що одержала по 2500 кілограмів молока.

Переможцями змагання серед комсомольсько-молодіжних колективів МТФ області за перше півріччя цього року став КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНИЙ КОЛЕКТИВ КОЛГОСПУ «ПЕРШЕ ТРАВНЯ» МАЛОВІСІКІВСЬКОГО РАЙОНУ (групкомсорг Олена Шульга), який нагороджено перехідним Червоним прапором обкому ЛКСМУ та грошовою премією в розмірі 80 карбованців.

Поряд з цим, як зауважило бюро обкому комсомолу, Світловодський міськком комсомолу, Кіровоградський, Компанієвський та Устинівський райкоми комсомолу ще недостатньо уваги приділяють соціалістичному змаганням серед комсомольсько-молодіжних колективів МТФ та на кращого по професії.

Друге місце присуджено КОМСОМОЛЬСЬКО-МОЛОДІЖНОМУ КОЛЕКТИВУ КОЛГОСПУ «ШЛЯХ ІЛЛІЧА» ЗНАМЕНСЬКОГО РАЙОНУ (групкомсорг Валентина Компанієць). Третє місце посіли молоді доярки КОЛГОСПУ «МИР» ГАЙВОРОНСЬКОГО РАЙОНУ (групкомсорг Олексій Хитрук).

За активну роботу по виконанні взятих соціалістичних зобов'язань та по гідній зустрічі XXIV з'їзду КПРС Почесною грамотою обкому комсомолу нагороджено кращих доярок комсомольсько-молодіжних колективів МТФ області.

Кращі молоді доярки області:

Дзіна Марія — доярка колгоспу імені Чапаєва Добровеличківського району.

Каппун Лідія — доярка колгоспу імені Чапаєва Добровеличківського району.

Ємельянцева Галина — доярка колгоспу імені Калініна Добровеличківського району.

Талалаєва Ніна — доярка колгоспу «Перше травня» Маловісиківського району.

Лупіна Ганна — доярка колгоспу «Перше травня» Маловісиківського району.

Гончарова Галина — доярка колгоспу «Перше травня» Маловісиківського району.

Мелешук Валентина — доярка колгоспу «Шлях Ілліча» Знаменського району.

Жернова Меланія — доярка колгоспу імені Чапаєва Знаменського району.

Савченко Марфа — доярка колгоспу «Мир» Гайворонського району.

Савченко Галина — доярка колгоспу «Мир» Гайворонського району.

Бандура Галина — доярка колгоспу «Мир» Гайворонського району.

Мельниченко Любов — доярка колгоспу «Комуніст» Новомиргородського району.

Мироненко Надія — доярка колгоспу імені Шевченка Новомиргородського району.

Мельничук Зіна — доярка колгоспу імені Леніна Новгородківського району.

Бовт Євгенія — доярка колгоспу імені Ілліча Новгородківського району.

Відзначували хлібороби ордена Леніна колгоспу імені XX з'їзду КПРС Новоукраїнського району. Переможцем соціалістичного змагання на збиранні хліба став комсомольський екіпаж комбайну — комбайнер Веніамін Ляховецький (зліва) та помічник комбайнера Володимир Моргуненко. Фото М. НАСИПАНОВА.

ПРОЛЕТАРІ ВСІХ КРАЇН, ЄДНАЙТЕСЯ!

МОЛОДІЖНИЙ КОМУНАР

Орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ

Рік видання XI
№ 96 (1264).

ЧЕТВЕР, 13 СЕРПНЯ 1970 р.

Ціна 2 коп.

ТРАКТОРИ майбутнього. Їх неважко уявити. Варто тільки познайомитись з найближчими планами харківських тракторобудівників. Наступного року вони мають приступити до випуску трактора «Т-150». Це буде справжній степовий богатир. Він матиме 150-сильний двигун, за один і той же відрізок часу справлятиметься із завданнями більшою роботою, ніж його попередники. Посталений на колеса велетенський транспортуватиме великі вантажі на далекі відстані, а на гусеничному ході буде орати, сіяти або ж, як бульдозер, пересувати гори землі.

А управляти цим гігантом зможуть не тільки хлопці, а й дівчата. Кабіна його влаштована так, що тракторист не відчуватиме поштовхів при роботі. Сидіння можна піднімати і опускати — залежно від зросту водія. Все передбачили конструктори. У холод — кабіна обігріватиметься, в спеку — тут даватимуть прохолоду вентилятори.

Зрозуміле нетерпіння, з яким чекають нової машини сільські механізатори. Щоб велетенський трактор швидше пішов у серійне виробництво, мусять добре постаратися не тільки трудівники ХТЗ. Чимало належить зробити і Кіровоградським машинобудівникам. Наш завод тракторних гідроагрегатів має дати нові машини п'ять різноманітних гідронасосів. Завод «Червона зірка» випустить сімвалку, розраховану на велику силу і високі швидкості «Т-150». Створити її зобов'язаний колектив державного спеціального конструкторсько-технологічного бюро, а Кіровоградський чавунноливарний завод постачатиме литво для виробництва пускових агрегатів.

Наші земляки вже дещо зробили в цьому напрямку. Зокрема, конструктори ДСКТБ завершили роботу над створенням сімвалки «СЗ-3,6», яка дуже пасує до «Т-150». Вона має робочу швидкість до 15 кілометрів на годину.

НА ДОБРЕ слово заслуговує праця колективу спеціалістів заводу тракторних гідроагрегатів. Досі найкращими вважалися на світовому ринку гідронасоси англійської фірми «Плісей» та італійської — «Саламі». Тепер з ними може конкурувати наш завод тракторних гідроагрегатів. Його інженери В. Петренко, Е. Колісниченко, Г. Жулинський, А. Аскері розробили конструкції агрегатів, що не поступаються перед світовими стандартами. А їхній насос «НШ-50К» від найкращих зарубіжних зразків вигідно відрізняється тим, що має меншу вагу і значно більшу потужність, довговічність в експлуатації.

Отже, конструктори своє зробили. Тепер черга — за виробничниками. А їм доводиться дуже і дуже нелегко. Для переходу на серійний випуск нових сімвалок і насосів потрібні додаткові виробничі площі. Трест «Кіровоградпромбуд» у наступному році повинен задати в експлуатацію першу чергу чавунноливарного заводу, закінчити спорудження нового механоскладального корпусу і реконструкцію ліварного цеху ковакого цавуну на «Червоній зірці», звести механоскладальний корпус № 2 на заводі тракторних гідроагрегатів. Хоч час цей не за горами, та будівельники не поспішають. Правда, М. Мельниченко, начальник управління «Машбуд», яке виступає в ролі генерального

підприємця на перших двох підприємствах, запевняє всіх: — Діла у нас ідуть добре. Навіть перевищуємо план освоєння коштів, виділених на проведення будівельно-монтажних робіт.

А от кількістю зведених об'єктів Микола Артемович похвалитися не може. Будівельники в погоні за найвигіднішими роботами кидаються від об'єкта до об'єкта і жодного ще не довели до пуття. Скажімо, давно вже можна було здати побутовий корпус на чавунноливарному заводі. Там треба розмістити їдальню, душову, котрини користуватимуться самі ж трудівники будови. Залишилось тільки провести внутрішнє опорядження. Та керівники управління відкладають «на потім».

ШЛЯХ ДО НОВОГО ТРАКТОРА

ПОСИЛИТИ НАПРУЖЕННЯ НА БУДІВЕЛЬНИХ МАЙДАНЧИКАХ

До речі, на будівельний майданчик свого часу було прокладено водопровід від артезіанського колодязя, що викопаний неподалік. Але зміжку труби його лопнули від морозу. Замість того, щоб полагодити їх, будівельники возять воду бочками за кільканадцять кілометрів.

Іх, з дозволу сказати, досвід прагнуть перейняти й субпідрядники — майстри будівельного управління № 125 тресту «Дніпростальконструкція». Монтаж корпусу № 2 вони мали закінчити ще в першому кварталі. Але асистували тільки основні конструкції і на цьому заспокоїлись. Обом колективам не завадило б подумати про те, що вже йдеться до зими. Що в холод без водопроводу, стін і даху доведеться з величезними труднощами проводити бетонні роботи всередині приміщення, встановлювати устаткування.

ТРІВОЖАТЬСЯ й агрегатники. Перша черга нового цеху повинна вступити в дію у нинішньому році. Тим більше дивна неповоротність будівельного управління № 2, яке очолює В. Сирота. Там, де мають пролягти стіни механоскладального корпусу та зв'язаних з ним служб, ще стоять житла. Завод вирішив побудувати 75-квартирний будинок та переселити в нього людей. До початку листопада необхідно здати будинок. Але вже три місяці сюди і не показують носа майстри.

Як бачимо, шлях до випуску нового трактора пролягає через будівельні майданчики. На кіровоградському відрізку його сталася прикра заминка. Це мусять стурбувати молодь, яка трудиться на всіх трьох будовах. В. КРАВЧУК.

НАШІ ПРОФЕСІЇ

НАРИС

І.
ВВЕЧЕРІ, а сім'ї машиніста Василя Савона йшла давня розмова.

— Тату, коли дорога кінчається, де... що?

— Знову дорога, люди, поля, будинки...

— Такі як у нас?

— Такі і не такі.

— Татко, візьми мене з собою, хоч трішечки, — вже вкотре благав Юрко.

— Рано, синку, підрости, — незмінно закінчував Василь Пилипович чоловічу розмову.

І Юрко ріс. Часто вибігав на гудок батькового поїзда. Ще до школи безпомілково відкривав «Фелікса» від «ОВ», «емку» від «ерки». А перед самим першим класом батько взяв його з собою в рейс. На великий спражний паровоз.

Назустріч летіли дві блискучі рейки, мигли польові квіти, куші, акації. Вітер-пустун пухирив за плечима сорочечку. Юрко задрібно дивився на батька: «Мені б отакого кашкету, як у тата, щоб з блискучим паровозом і щоб хлопці поважали...» Нарешті згадав своїх приятелів. Від щастя ладен був перекричати гудок: «Я розкажу вам, де кінчається дорога!»

ІІ.
ВІДСУНУВШИ форменного кашкета, з-за столу підвівся статечний чоловік. Обережно взяв аркуш і почав читати:

— Рекомендація комітету комсомолу машиністу Юрію Васильовичу Савону для вступу в члени КПРС. До своєї роботи ставиться грамотно, з душею. Простота, скромність, чуйність, щира любов до професії завоювали йому автори-

тет серед ровесників і старших товаришів.

Витримавши невелику паузу, головуючий продовжив:

— Рекомендую комуніст, машиніст першого класу Олександр Костянтинович Скороход: «...Юрію Савону можна доверити найвідповідальніший рейс».

— Розкажи свою біографію, — запропонували з місця.

Звичайно пробігши рукою по хвилястій зачісці, юнак раунок встав. В блакитних очах майнуло здивування: «Вони ж все знають про мене. І незручно, а особливо ще нічого не астиг зробити».

Юрію повезло. Принаймні, він так вважає. Виглядаючи його були короти люди з досвідом в десятки років. Борис Петрович Дашук — перший наставник, тренував свого помічника на слух розпізнавати поклади у високовольтній камері. А то чує ще й таким методом: ластиком кнопки, повертає важелі, а тепловоз пі з місця.

— Поглянь, Юрію, десь порушився контакт. І помічник уважно перевіряє деякі вузли. Електроприладів, систему живлення. Полегшено зітхав, коли знаходив тошноточок пацірця між контактами, то відведення п'єомітної важелі. Такі «рєбсєп» Борис Петрович частенько влаштовував своєму помічнику. З кожним разом причини «поламок» Юрій знаходив швидше, впевненіше.

І все ж своїми університетами він називає півтора року роботи з машиністом Володимиром Федоровичем Жеруком. Тепер вже за «новою системою» — почали з дрібниць. А закінчили:

— Сідай, Юрію, поїхали, —

запросив на своє місце за пультом Володимир Федорович.

Сам став позаду, ладен допомогти будь-якої миті. Юрій знав, коли треба натискати яку кнопку, як регулювати швидкість. Але ж вперше з пультом сам на сам... І ледь помітно тремтіли руки, здавалося, вся кров прилинула до скронь.

— Сміливіше, машиністе, — почув за спиною.

Вірилось цьому і не вірилось. Не уві сні ж ось зараз сидить він за пультом. І швидкістю фіксує реальні кілометри, його, Юрієві кілометри. А в той же час цієї бажаної команди «сідай, поїхали!» помічник машиніста іноді чекає роками.

А Юрій Савон не просто чекав. Він не пропускав жодного заняття на техкурсах при депо. Вдома консультантом ставав батько, а рейсах — Володимир Федорович або хтось з машиністів, до яких прикріплювали Юрія. Завертаючи на дорогу побуріли, часто брав конспект. Постійно, пояснював домашній: — Антиспотворний засіб.

І дійсно, коли в нічних рейсах починали злипатися повіки, притуплювалося сприйняття шуму дизеля, він відкривав тошного зошита. Поволі відступала втома перед складним мереживом схем, обчислень, формул. Час від часу погляд відригав освітлений полустанок, прожектор зустрічного тепловоза, а то — феєричний пейзаж, відвідований у нощі пучком світла. Юрій йшов у дизельний відсік, перевіряв роботу приладів. А на ранок з почервонілим обличчям зустрічав співпани і, як нагороду, все частіше чував команду машиніста: «Сідай, Юрію, поїхали».

ІІІ.

СВІЙ перший тепловоз Юрій Савон повів три роки тому. Злітав, там, де колись сидів він, займав місце Григорій Попов, тепер вже його помічник.

Нового машиніста проводжали без квітів і напутніх промов. Батько сказав просто:

— Із-за плеча ніхто не підкаже. Будь уважним. — Дивлячись кудись мимо Юрія, додав: — Дорога визнає тільки сильних, справжніх людей.

І молодий машиніст пізнав сіль батькового афоризму.

Серед залізничників Помічницького залізничного депо розпочався рух за перевезення

вантажів у короткі строки. В ході змагання виникла комсомольсько-молодіжна колона з числа кращих тепловозних бригад. Юрій зі своїм помічником Михайлом Васильєвим теж увійшли в колону.

— Важковаговий состав, — попереджали комплектувальники, коли Савон — молодший заступав на зміну. Це їх обов'язок — попереджати машиніста. І його право дати згоду чи ні. В разі відмови ніхто не осудить, тим більше не примусить. Не так просто справляється тепловоз-тягач з зайвими 200—300 тоннами вантажу. Та й екіпажу не солодко дістається. Але у Юрія завжди була одна відповідь: «Поведу».

На комсомольських зборах, присвячених 100-річчю з дня народження В. І. Леніна, секретар комсомольської організації депо Іван Захарович вручив Юрію Савону пам'ятний мандат обкому комсомолу.

— Бригада комсомольців — машиніст Юрій Савон і помічник Михайло Васильєв — з січня цього року провела 25 важковагових поїздів, — доповів секретар.

Далі називав цифри надпланово перевезених вантажів, зекономленого палива, прибутку від безаварійного водіння локомотивів. Нагадав, що Юрій — активний кореспондент «Комсомольського прожектора», стійкої газети «Локомотивіст».

...Перша в житті нагорода. Про неї Юрій не згадав, заїзючи комуністам за свої двадцять сім років. Вважає, що ще нічого не астиг зробити. Своє друге місце в змаганні серед бригад комсомольсько-молодіжної колони він аргументує так:

— Старші машиністи — з них я беру приклад. Чому Олександр Костянтинович Скороход, Леонід Трохимович Савошник можуть постійно водити важковагові поїзди? Досвід. А молодим, значить, чекати його десяти років? Я не згоден.

В минулому місяці Юрій провів сім важковагових составів. Це близько двох тисяч тонн додатково перевезених народногосподарських вантажів. Цікаво

люсь, чи важко в таку спеку втримати зміну.

У відповідь він розповів недавню історію. Молодий машиніст вирушив у черговий рейс. Надворі 35 градусів, у дизельному приміщенні — занадто, дихав жаром. На станції Підваліку, перекинувшись через плече вантажу, машиніст залишив тепловоз. Залишив назавжди. В депо пояснив: «Не хочу ні такої роботи, ні грошей».

На якусь мить Юрій замовкає, щоб закінчити тепер вже своїм афоризмом:

— Дорога слабких не визнає.

Дізнавшись, що я ще ніколи не бачила тепловоза зблизко, Юрій Савон захотів обов'язково показати його «з серцевини», як він говорить.

Хороших спеціалістів іноді називають фанатиками. Фанатизм Юрія, я б сказала, — це лірична закоханість в свою роботу. Він ладен годинами розповідати про всі вузли високовольтної камери, про кожну кнопку на пульті. І не термінами, а словами, зрозумілими для непосвяченого.

Глянувши на годинник, мій «екскурсовод», нарешті, обізвав розповідь:

— Я й забув, о шостій Юрка треба забирати з садка.

Йдемо разом. Мені на автовокзал, якраз по дорозі. Говоримо про Юрка. Йому чотири роки. З усіх іграшок віддає перевагу паровозам.

— Теж, мабуть, стане машиністом? — питаю.

— О, ні! Нізачо, — категорично відповів мій супутник. І тут же розсміявся, — батько теж колись не брав мене в рейси. Не хотів, щоб я скуштував хліба машиніста.

Я розумію Юрія: сини самі обирають дорогу а життя, і часто дорога ця — батьківська.

Ми йдемо вздовж колії. Ми мчатиме тепловози, посилаючи вітальні сигнали. І ще довго потім сріблом відзвонюють рейки, як голос долі, змалюваний і загадковий.

О. БАСЕНКО.

ст. Помічник.

НА ПОЛІЦІЮ КОМСОМОЛЬСЬКОМУ ПРОПАГАНДИСТОВІ

„МОЛОДЬ“ ДЛЯ МОЛОДІ

Нещодавно у видавництві ЦК ЛКСМУ «Молодь» вийшли книжки масово-політичної та художньої літератури.

Документальні сторінки, що свідчать про любов українського народу до В. І. Леніна, розповідають про юність вождя, про формування його марксистських поглядів та багаторічну діяльність, перекорили автори збірки «Шанує Україна», де зібрані нариси, листи, документи і фотолістрації, що свідчать про глибоку шану цього народу до В. І. Леніна.

Захоплюючи повісті Н. Нечволодова та Л. Рєзніченка «Юність Леніна» (остання книга однойменної трилогії), книги В. Кнобляка «На берегах Невги» та А. Курєла «Дорога до Леніна» доповнюють дорогий збірник «Шанує Україна», маловідомими фактами із його біографії.

Чільне місце на книжковій полиці комсомольського пропагандиста займає збірник «50 років ЛКСМУ. Документи і матеріали». В цій книзі вогненними стрічками перетинаються фронтові до-

роги комсомолу України і світлим новобудовами випишані його мирні будні. Художня література представлена нарисами М. Сороки «Арабський триптих», повістю А. Шарикова «Генерал армії Черняхівський», романом З. СКУНІЯ «Срібні хмари», повістю О. РЕКЕМЧУКА «Товариш Ганс», гуморесками Ю. Ячєйкіна «Зустріч зі шпигуном», збіркою поезій В. Артамонові «Травневий дощ» та іншими. Всі ці книги різні за змістом, різні за жанрами, але читаються однаково цікаво і захоплююче.

До речі, такі книги зарубіжних авторів, як Т. Константи́на «Капітан далекого плавання» (роман можна вважати продовженням роману цього ж автора «Син Монте-Крісто») та повісті К. Веке-на «Каммер К. Міккі Магер», що надруковані видавництвом «Молодь», в Радянському Союзі видаються вперше.

Наостанок радимо придбати пісенник «Молодість, пісню співай», до якого увійшли революційні, комсомольські та молодіжні пісні.

Члени штабу «Комсомольського прожектора» Кіровоградського заводу тракторних гідроагрегатів (зліва направо): Валерій Дрига, Борис Бєзз, Геннадій Рєзніков та Лариса Пашкова перевіряють якість свинцевого покриття обойми підшипника до гідронасоса. Фото В. КОВПАКА.

ГОЛОВНА роль у вихованні нової людини, у підготовці молоді до життя належить школі. Радянська школа покликана озброювати учнів ґрунтовними знаннями з основ наук, готувати їх до діяльності в різних галузях суспільного життя, науки і культури.

Щоб озброїти учнів ґрунтовними знаннями, необхідно, щоб вчитель сам був добре підготовлений. У навчанні і вихованні дітей успіхи приходять до того, хто наполегливо і творчо працює, систематично вдосконалює педагогічну майстерність. Це підтверджує досвід роботи вчительки Олександрівської восьмичлочної школи № 3 А. Я. Олійник.

Анфіса Яківна працює без другорічників п'ятнадцять років. Її учні одержують глибокі знання. Минулий навчальний рік вчителька вела перший клас. Цей навчальний рік був особливий, оскільки перший клас переведений на нову програму А. Я. Олійник добила не поганих наслідків: із 33 учнів 12 засвоїли програмовий матеріал на відмінно, 18 — на «4» і «5». І лише три учні мають задовільні оцінки.

Що допомагає вчительці з року в рік мати високі успіхи? Основне в роботі Анфіси Яківни — це глибоке вивчення індивідуально-психологічних особливостей кожного учня, знання його сил і можливостей, домашніх умов, своєчасне виявлення і надання допомоги при відставанні. Навчальний рік у вчительки починається не з першого вересня, а з травня місяця. Вона починає готувати до школи майбутніх першокласників.

Але не основне навчити дітей читати, писати і рахувати. Потрібно виховувати

їх, сприяти загальному розвитку, прищеплювати інтерес і любов до праці. Тому Анфіса Яківна дібрала потрібний матеріал: вирізки із газет, журналів і старих книг, виписки із довідників, науково-популярної літератури, матеріали для заготовки до мікроскопа, домашню бібліотеку.

Щоб навчити грамотного письма, перш за все, вона

підтримувати й розвивати увагу та інтерес учнів до навчання і праці, Анфіса Яківна ретельно до них готується, добре продумує зміст статті чи оповідання, чітко визначає дидактико-виховну мету уроку, добирає наочні посібники, продумує питання, які б спонукали дітей до мислення, аналізу прочитаного.

Під час вивчення початкової математики в першому класі так будується навчальний процес, що учні самі аналізують, зіставляють, роблять самостійно висновки, складають і розв'язують задачі, креслять схеми, фігури, висловлюють свої думки.

Робота вчительки і вихователя подовженого дня Тамари Андріївни Пасічник по суті — єдиний педагогічний процес. Тісний зв'язок вчителя і вихователя у роботі, глибоке знання індивідуальних особливостей дітей дають можливість забезпечувати міцні знання. Але Тамара Андріївна турбується не лише про те, щоб діти правильно виконали домашнє завдання, добре закріпили матеріал, що вивчався на уроках, а дбає й про розумовий розвиток кожної дитини. Для цього домашні завдання у більшості виконуються по варіантах, даються посилені завдання, забезпечується самостійність учнів.

Учні Анфіси Яківни завжди активні читачі районної дитячої і шкільної бібліотек. Систематичні пошуки вихователя відбиваються на успішності школярів. І це — основа з основ у навчальному процесі.

Л. БАТУРА,
вчителька Новоосотянської восьмирічки.

НА ВЕСЕЛКОВИХ РАМЕНАХ

Традиційне свято квітів цього року прийшло в парк імені В. І. Леніна повноправним господарем. Воно підняло на веселкові рамена два сонячні дні, подарувавши кіровоградцям пелюстковий днівосвіт.

Виставка квітів перегорнула перед відвідувачами яскраві сторінки, вимережані умілими руками місцевих квітників, на яких промінилося теплою усмішкою обличчя Ілліча, суворо піднявсь радянський воїн, вславлювався будні сьогоднішні.

Свято було приурочене 100-річчю з дня народження В. І. Леніна, 25-річчю

перемоги над фашистською Німеччиною та наступному XXIV з'їзду КПРС. Перше місце завоювали квітники ЖКУ № 6 та середній школа № 13. Друге — поділили між собою квітники сільськогосподарського ЖКУ № 7 та аспірант «Чайка».

Третє місце присуджене виставці фабрики, ремзаводу «Укрспільгосптехнік», ЖКУ № 4 та середній школі № 3. Почесною грамотою міськвиконкому та цінними подарунками нагороджено колектив контори зеленого господарства та М. В. Панянкін у позу конкурсу як найкращих професійних квіткарів.

Журі відзначило ще сорока чотирьох квітників-аматорів. Вони теж нагороджені Почесними грамотами міськвиконкому та цінними подарунками.

В. ВАСИЛЕНКО.

м. Кіровоград.

Лариса Кузенко після закінчення Кіровоградського торговельного училища прийшла працювати у відділ іграшок універмагу «Кіровоград». За короткий час вона завоювала симпатії маленьких покупців.

На фото: комсомолка Лариса Кузенко.

Фото В. КОВПАКА.

В НЕБІ повільно пливли пухкі хмари. Вечоріло. На тротуар лягали тіні. Закохано кружляючи біля вродливих дівчат, навшпиньках ходив вітер.

Раптом, хитаючись на ногах, до одного з юнаків підійшов незнайомий. Дівчата похлихо переглянулися.

НЕ ПІЗНАВ БИ ДЯДЬКО ЄГОР

— Скажи, красуне, де у вас танці? — запитав рудий, хапаючи дівчину за руку.

— Ось поруч, йдем-но покажу, — сказав юнак у блискучих чоботях, що йшов позаду.

Незнайомець, ніби свинцем, блимнув з-під капелюха каламутними очима.

— Ех ти!...

Але такі погодився йти.

Через кілька хвилин його «люб'язно» зустріли працівники міського виверзника. Хулігана затримав офіцер міліції Володимир Михайлов.

...Запам'яталося хлопцеві, коли підходив до школи рівно о восьмій годині ранку, назустріч йому з'явився міліціонер. Зимою у білому полушубку, весною — у синій шинелі і форменному кашкеті з червоною окантовкою.

Тоді Володя і не гадав, що колись він теж одягне таку форму. У нього була заповітна мрія — стати скрипалем. Хоча б таким, яким був сусід дядько Єгор. У день свята, а то просто погожим вечором його часто можна було бачити біля садиби на ослінчику з скрипкою в руках.

— А навіщо ці дірочки? — запитували хлопці, вслухаючись у мелодію.

Під Сталінградом кулемет пробив, — відповідав дядько Єгор.

Лице його ставало серйозним, похмурим. Потім, обережно спираючись на дерев'яну ногу, дядько шкутильгав до хати.

...Після закінчення середньої школи Володимир Михайлов пішов служити в ряди Радянської Армії. А згодом його, як відмінника бойової і політичної підготовки, командування направляє на навчання у школу молодших командирів...

— Дозвольте? — входячи до кабінету заступника начальника Світловодського районного відділу внутрішніх справ, запитав Володимир, який щойно демобілізувався.

— Сідайте, будь ласка, — запропонував Анатолій Васильович Раєв.

— Хочу працювати в міліції.

— Так, бажання непогане, але ось вакансії у нас, на жаль, немає, — відповів Анатолій Васильович, піднімаючи телефонну трубку.

По закінченні розмови він забарабанив по столу.

— Дільничним інспектором підете? запитав. А далі буде видно...

З перших же днів комсомолец Володимир Михайлов активно включився в роботу на доручений йому ділянку. Не стояв осторонь громадських справ. То за випуск стіннівки візьметься, то поспішає кудись на термінове завдання.

Творчість, ініціатива, любов до обраної справи не залишилися поза увагою керівництва районного відділу внутрішніх справ.

— Із завтрашнього дня будете трудитись оперуповноваженим у центрі міста, — сказав начальник відділення т. Слезезюк.

Діапазон роботи значно розширився, але це не лякало юнака. Володимир Михайлов ще з більшою енергією взявся за справу. Достить сказати, що тільки за пір року роботи молодий офіцер міліції розібрав 130 заяв від жителів міста.

Тримаючи тісний зв'язок з інструктором дитячої кімнати старшим лейтенантом Надією Панасівною Маховською, офіцер проводить виховну роботу серед неповнолітньої молоді.

Ще зовсім недавно Микола Ж. серед гурту таких же бешкетників вважався «королем». Зараз «король» вчиться на кіномеханіка, непогано трудиться на виробництві. А взяти браконьєрів... Тонко маскуючись, вони, здавалось, прижилися в центрі міста навечно. Та «конспірація» браконьєрів для колишнього воїна виявилася дріб'язковою справою. Всі вони зараз на обліку в міській прокуратурі.

Нещодавно Володимир завітав у рідне село Сметанівку. Багато що змінилось з тих пір. Прокладена нова бруківка, зведено нову ідальню, магазин, лікарню. Жаль лише, що не стало скрипала дядька Єгора. Він, певно, не пізнав би колишнього школяра, а нині офіцера міліції Володимира Михайлова.

Е. ЯРУШОК.

Понад чверть століття минуло з того часу, коли героїчна Радянська Армія розгромила гітлерівську воєнну машину і врятувала народи світу від коричневої чуми. Після війни виросло нове покоління людей, яке знає про подвиги радянського народу лише з книг, кінофільмів та розповідей старших товаришів.

Нижче читачам пропонується розповідь про мужність і героїзм кіровоградців у роки Великої Вітчизняної війни.

ВІЙНА...

22 червня 1941 року фашистська Німеччина віроломно напала на нашу країну, розірвавши радянсько-німецький договір про ненапад. Разом з гітлерівською Німеччиною проти Радянського Союзу виступили Італія, Фінляндія, Румунія і Угорщина. Німеччині також допомагали царська Болгарія і франкістська Іспанія.

В перші години війни Німеччина кинула в бій 190 фашистських дивізій — 5,5 мільйона чоловік, 3700 танків, близько 5000 літаків, понад 47 тисяч гармат і мінометів, 193 бойових кораблі.

У капіталістичному світі не було тоді сил, які б змогли затримати фашистські орди. Цю місію довелося виконати нашій країні.

ЦК ВЛКСМ у ті дні прийняв постанову, в якій вимагалося: «Щоб кожен комсомолец — був готовий зі зброєю в руках боротись проти ворога за Батьківщину, за честь, за саботаж».

Комсомольці і молодь нашої області гаряче відгукнулись на цей заклик. Вони поповнювали Червону Армію і Флот, працювали на підприємствах і в колгоспах для потреб фронту, йшли в підпілля і партизанські загони. Комсомольці виходили з відомого вислову В. І. Леніна про те, що «бути членами Спілки молоді, значить вести справу так, щоб віддавати свою роботу, свої сили загальній справі». (Твори, т. 3, стор. 260).

У боротьбі з невідомим ворогом радянські люди проявляли небачені зразки героїзму і відваги.

Мужність і відданість Батьківщині у тяжкі місяці війни проявили на фронтах багато наших земляків-кіровоградців. Молодий учитель із села Куцеволівки Онурфій Максимович Шашло у перші дні війни змінив професію вчителя на танкіста.

У боях за село Штепівку Сумської області хоробрий воїн знищив два ворожих танки, вісім гармат, врятував життя багатьох жителів села, яких фашисти хотіли розстріляти. За цей сміливий вчинок тов. Шашло уже в листопаді 1941 року було присвоєно звання Героя Радянського Союзу.

Серед хоробрих захисників міста Севастополя був і наш земляк Олексій Володимирович Калюжний із села Омельник Онурфійського району. Морські-чорноморці мужньо билися з переважними силами ворога, який рвався до дзоту № 11.

Три доби гітлерівці бомбардували дзот з повітря, закидали мінами, йшли навалом, але комсомольці стояли на смерть. Лише коли закінчилися боеприпаси, фашистам вдалось оволодіти висотою. Через кілька днів радянські війська знову відбили висоту. У протигазі вбитого Калюжного бійці знайшли його останнього листа такого змісту:

«Батьківщино моя! Земле родінська! Я син Ленінського комсомолу. Його вихованець, бився так, як підказувало мені серце, знищував гаві, поки в грудях моїх билось серце. Я умираю, але знаю, що ми переможемо. Ворогові не бувати в Севастополі!»

Морські-чорноморці! Знищуйте фашистських скажених собак, Кляну війну і дотримав.

КАЛЮЖНИЙ».

Олексій Калюжний навечно занесений у списки моряків однієї з частин Чорноморського Флоту, на його могилі споруджено пам'ятник-обеліск, а його особисті речі і бюст

зберігаються у Севастопольському музеї Чорноморської слави. За героїчний вчинок він посмертно нагороджений орденом Вітчизняної війни першого ступеня.

Безприкладні зразки мужності і відваги проявили у перші місяці війни також кіровоградці, командир підводного човна «М-172» Іван Ілліч Фісанович, інструктор Великописківського райкому партії Захар Володимирович Табунець та багато інших наших земляків.

На фронтах Великої Вітчизняної війни від Чорного

ПОДВИГИ ТВОЇХ РОВЕСНИКІВ

до Баренцового моря воювали 180 тисяч воїнів-кіровоградців. Десятки тисяч з них нагороджені орденами і медалями, 136 найхоробрішим присвоєно високе звання Героя Радянського Союзу, в двом нашим землякам — Маршалу Радянського Союзу Петру Кириловичу Кошовому і генерал-майору Олексію Юхимовичу Мазуренку — присвоєно звання двічі Героїв Радянського Союзу.

У ВОРОЖОМУ ТИЛУ

Не скорились ворогам і ті кіровоградці, які змушені були залишатись на тимчасово окупованій території. Уже з перших днів окупації тут діяв підпільний обком партії, очолюваний Петром Кириловичем Василюком і Михайлом Михайловичем Скридюком, 21 партизанський загін, 2 з'єднання, 59 підпільно-диверсійних організацій і груп. На території Знаменського, Єлизаветградського та Новопраського районів діяли підпільні райкоми партії.

При допомозі партійних організацій було створено мережу комсомольського підпілля. На території Чигиринського району (нині Черкаська область) діяв підпільний райком ЛКСМУ на чолі з Мотренком І. Я., у інших містах і районах боролись 14 підпільних комсомольських організацій.

Підпільники приймали заведення Радянського Інформбюро, а потім виготовляли і розповсюджували листівки, закликали населення саботувати розпорядження окупаційних властей, зривали їх заходи, відмовляли молоді від поїздки в Німеччину, переходили до актів саботажу і диверсій. Фашисти астанували суворий режим переслідувань і репресій, карали людей за найменшу провинку, жорстоко розправлялися з підпільниками і партизанами. Але незважаючи на це, активність підпільників неухильно зростала.

Кілька підпільних комсомольських організацій діяло у місті Кіровограді. Одну з них очолював Іван Волощенко. Сюди входили Л. Хищенко, І. Смолько, А. Гончаренко та інші.

Патріоти провели кілька диверсій на заводах, залізничному вокзалі, аеродромі, виготовили і розповсюдили сотні листівок.

Коли гітлерівці спробували відбудувати буровугільну шахту на Балашівці і розпочати видобуток вугілля, комсомольці міста Кіровограда вирішили перешкодити ворогам. За цю сміливу операцію взялися В. І. Волков, Л. Й. Богатиренко, М. К. Михайленко, В. М. Гребенюк, Л. Й. Безшкуренко, Г. Ф. Храпаченко, М. Ю. Ягниченко, І. К. Вільний та П. О. Зайцев. Вони вночі ввели з ладу механізми і всі перейшли у партизанський загін ім. Ворошилова (командир С. І. Довженко).

Іншу комсомольську групу у місті Кіровограді організувала з колишніх учнів вчителька-комсомолка Олена Захарівна Бур'янова. Підпільники виготовляли листівки, збирали зброю і боеприпаси, проводили роз'яснювальну роботу серед населення. На квартирі Бур'янової відбувалися зустрічі членів міської підпільної організації. Гестапівцям вдалось напасти на слід підпільників. Олену Захарівну і її друзів було заарештовано. Гітлерівці жорстоко знущались над патріоткою, але вона мужньо перенесла надлюдські тортури і нікого не видала. 22 грудня 1943 року її було розстріляно в районі Соколівських хуторів біля Кіровограда.

Паралельно у місті діяли ще кілька комсомольських груп. Їх очолювали Петро Ляхман, Петро Железняк та інші хоробрі патріоти. Коли восени 1943 року радянські війська наблизились до берегів Дніпра, у місті було поширено листівку такого змісту:

«Молоді! Будь такою, як красендонський молодоговардієць Тріумфальний наступ Червоної Армії товчав. Вже визволено майже всю Лівоберезню України, скоро буде і наша місцевість звільнена... Молодь Кіровоградщини!»

Дуже бий шмат. Час розплати настав!»

(Партархів, фонд 429, опіс 3, од. збереження 3, арк. 171).

Такі листівки часто наклеювались на будинках і парканах поряд з фашистськими розпорядженнями і привертати увагу прохожих, а гітлерівці думали, що люди збираються біля їх наказів і розпоряджень. Багато комсомольців міста наслідували приклад красендонців і показували безприкладні зразки відваги і героїзму.

...5 листопада 1943 року до квартири підпільників Голубів на вулиці Архангельській під'їхало три машини з гітлерівцями. Вони миттю оточили будинок і направились до дверей. Першим помітив ворогів батько, який хутко вбіг у кімнату і вигукнув:

— Німці!

Обидва сини — Юра і Ваня — швидко дістали зброю і зайняли оборону. Фашисти не пішли через парадний хід, а проникли у будинок запасним проходом. Юра першим помітив німця й тут же застрелив його. Батько в цей час обірвав електричну проводку й гітлерівці опинились у темній пастці. Юра, Ваня і їх товариш Микола Голеньов, який прийшов на допомогу, влучно стріляли по ворогах. Вони вбили ще трьох гітлерівців і одного поранили. Коли кінчилися патрони, фашисти посилили натиск на патріотів. Тоді хлопці вибрались на горіще і кинули кілька гранат. Тим часом Юра і батько встигли через вікно втекти, а Ваню, матір і сестру гестапівці заарештували й розстріляли.

Мужньо тримали себе у в'язниці заарештовані комсомольці Іван Голуб, Антоніна Жабко, Петро Ляхман, Антоніна Полінцова, Петро Железняк та інші, яких тієї ночі вдалось забрати на квартирах ворогам. Всі вони були страчені але нікого не видали.

Д. КЛЮЄНКО.

(Далі буде).

На фото: Євгеній Туманов, рапірист, капітан в майстри спорту. Він бронзовий призер першості Республіканської ради ДСТ «Спартак» і входить в п'ятірку найсильніших рапістів України.

Фото
Ю. ДІВАШНИКОВА.

СВИНІ НЕ ВИННІ

ФЕЯЛЕТОН

НАРОДНА мудрість гласить: для того, щоб приготувати рагу з зайчати, потрібно перш за все мати зайця. Отже,

для того, щоб скуштувати нам'янушку з салом, краще необхідно, щоб було сало. Хоча між зайчатиною і салом є істотна різниця. Зайчатиною першою біже в лісі, харчується травою, корінням, на очі людини з'являється лише тоді, коли набуде кондиційної ваги і тверде на вигляд, потрапить в казан. Свині ж, в своєму первісному вигляді, живе в хліву, харчується не добуваючи, а очі людини з'являється щодня, напосередженням хрюкання нагадуючи, що одним «божним духом» жити не може. Вона хоче їсти. І, як свідчать компетентні люди, з особливим задоволенням поїдає кормову муку, яку ще називають фуражною дертою.

Знаючи це, працівники Кіровоградської оптової бази обслуговування направив торговельним організаціям області повідомлення, що кормова мука в наявності в будівлях, призначених, забирайте її і продавайте її населенню. Подібна телефонограма прийшла і в Єлизаветградське ССТ, на яку було зреаговано досить оперативно, і вже 23 травня на заготівельному пункті споживчого товариства лежала перша партія — 1985 міліграмів кормової муки.

Свині з задоволенням хрюкали. Проте голова споживчого товариства М. П. Шульга не підтримував їхнього оптимізму. Натомість, озброївшись авто ручкою, він поділив свиней, які вирощуються в приватних господарствах, на «чистопородних» і «свинчепородних». Причому, зроблено це було без допомоги спеціалістів-тваринників. За вихідний аргумент послужив список працівників ССТ, яким дозволено купувати кормову муку. Що ж стосується жителів селища Єлизаветградівки та села Михайлівки, які обслуговуються вибраним Шульгою Єлизаветградським ССТ, то вони залишилися поза списком. Отже, «чистопородні» свині, які вирощуються в господарствах працівників ССТ, одержали необхідну кількість висококалорійного харчу безпосередньо з заготівельного пункту, в той час як «свинчепородні», тобто всі останні свині, перебували в бур'янцях,

овочами та висококалорійним харчем, добутих їхніми господарями на базарі по «висококалорійних» цінах.

Звичайно, жителі Єлизаветградівки та Михайлівки не оціняли нововведення Шульги, а тому валькою розташувалися біля приміщення заготівельного пункту, вимагаючи від заготувача І. Ф. Кристошеї дотримання правил кооперативної торгівлі. Та варто було Івану Федоровичу піддатися ханяній слабкості і продати десяток-другий кілограмів вищеспомянутої муки людям, що не значилися в списку, як негайно бліснула блискавка, і заграмів адміністративний грим:

«До якого часу ви будете господарювати, чому без мого дозволу продається дерта, навіть стороннім особам? Голова ССТ Шульга».

А будеш? Правда, не зрозуміло, кого Шульга вважає сторонніми особами. Адже, як стверджує документ, підписаний по торговлі І. С. Кірином, кормова мука була одержана для продажу населенню.

А взяти з іншого боку, топочи Іван Федорович отак продавати дерту за правління торгівлі, згідно з живою чергою, то, можливо, не випадали би в цю чергу чи то завідувач сільгоспом Н. А. Голуб, чи завідувача магазином С. К. Бубнова, чи помічник старшого бухгалтера Н. А. Шульга. Та і як міг би сам Іван Федорович Кривошея закупити зразу шість кілограмів дерти, заради об'єктивності скажемо, що не вся мука, одержана заготівельним пунктом торговельної червої міської, потрапила до комерційного торговельного пункту після довгих «дебатів» трині було продано населенню. Отже, близько тридцяти осіб, які працюють в системі споживчого товариства, мали змогу закупити її на тону більше, ніж всі жителі селища Єлизаветградівки та села Михайлівки. Кажуть, що з цього приводу свині дружно хрюкнули. Одні з задоволенням, інші з обуренням.

Б. КУМАНСЬКИЙ.

Селище Єлизаветградівка

Олександрівського району.

ПОКАЗУЄ КІРОВОГРАД

НЕДІЛЯ, 16 СЕРПНЯ.

ПЕРША ПРОГРАМА. 9.05 —

Ранкова гімнастика для дітей.

(М.). 9.15 — Новини. (М.). 9.30 —

«Турнір умілих». Четверть фі-

налу. (М.). 10.00 — До Дня По-

вітряного Флоту СРСР. (М.).

10.30 — Телебачення для дітей.

1. Калаб. «Краще Федора нема

на світі». Спектакль Харків-

ського державного театру ля-

льок ім. Крупської. (М.). 11.00 —

Наша афіша. (К.). 11.16 —

Мультфільм «Комедіант». (К.). 11.35 — «Честь праці». (Одеса). 12.05 — «Поетичні рядки». (Мов Вірменія). (М.). 13.00 — «Ні слова про спокій». (Харків). 13.30 — «Музика з Братів-саван». (М.). 14.10 — Для воїнів Радянської Армії і Флоту. (М.). 14.40 — Музичний кіоск. (М.). 15.10 — «Світ соціалізму». (М.). 15.30 — Колірове телебачення. Художній фільм «Міщанин у дворянстві». (М.). 16.00 — «Природа і людина». (К.). 16.30 — Колірове телебачення. Кауб'яномандрівники. (М.). 20.00 — Програма «Час». (М.). 20.30 — «Камертон доброго настрою». (Ужгород). 21.00 — Зустріч з майстрами театру. Творчий вечір народного артиста СРСР Б. Бабочкіна. (М.). 22.00 — Програма УТ. (К.). 22.10 — Московський Міжнародний турнір з теніса. (М.). 23.00 — Колірове телебачення. Концерт Ленінградського ансамблю «Дружба». (М.).

Редактор В. ПОГРІБНИЙ.

Куди піти вчитися?

ОЛЕКСАНДРІВСЬКА СЕРЕДНЯ ШКОЛА-ІНТЕРНАТ

для дітей хворих на ревматизм

проводить набір учнів на навчання і лікування в 1970—71 навчальному році до 1—10 класів

При вступі необхідно подати такі документи: курортно-санаторну картку або направлення рай(міськ)лікарні; заяву на ім'я директора школи-інтернату; свідоцтво про народження (оригінал); довідку з місця проживання; довідку про склад сім'ї з зазначенням віку і заняття членів сім'ї; довідку з місця роботи батьків чи опікунів про розмір зарплатної плати за серпень (батьки-когоспінки пред'являють довідку про

грошовий помісячний заробіток за весь 1969 рік, батьки-пенсіонери — довідку з відділу соцзабезпечення про розмір одержуваної пенсії); медичну довідку про стан здоров'я (картку щеплень, аналіз на дифтерію, глисти, довідку про санітарно-епідеміоточення, довідку від дерматолога, окуліста, вушного лікаря, довідку про загальний стан дитини, особову справу учня); документи про освіту.

Навчання ведеться українською

мовою, з іноземних мов вивчаються англійська та німецька.

Школа розташована в центрі селища Олександрівка і має зручне автобусне та залізничне сполучення з усіма містами і районами області.

Прийом документів щоденно з 8 до 18 години, крім неділі.

За довідками звертатись в канцелярію школи-інтернату: селище Олександрівка, вул. Леніна 89.

ДИРЕКЦІЯ.

ІНГУЛЬСЬКЕ СІЛЬСЬКЕ ПРОФЕСІЙНО-ТЕХНІЧНЕ УЧИЛИЩЕ № 4

ОГОЛОШУЄ НАБІР УЧНІВ

НА 1970—1971 НАВЧАЛЬНИЙ РІК

на курси ТРАКТОРИСТІВ-МАШИНІСТІВ ШИРОКОГО ПРОФІЛЮ.

Строк навчання — 2 роки.

Приймаються юнаки і дівчата віком 15 років і 6 місяців а освітою 8, 9, 10 класів.

На курсах трактористів III класу строк навчання 1 рік, на курсах трактористів — 6 місяців. Приймаються юнаки і дівчата віком 17 років.

При училищі організований консультпункт Устинівської заочної середньої школи, де учні можуть заочно навчатися у 8, 9, 10 і 11 класах загальноосвітньої школи.

Для вступу в училище необхідно подати такі документи: заяву на ім'я директора, направлення радгоспу чи колгоспу, свідоцтво про освіту, свідоцтво про народження чи паспорт, характеристику зі школи, довідку про стан здоров'я, довідку з місця проживання, довідку про склад сім'ї, 4 фотокартки розміром 3x4 см.

Прийняті в училище забезпечуються: стипендією в розмірі 10 карбованців на місяць, сімейні — 20 карбованців на місяць, спеододом.

Документи приймаються щодня.

Початок занять з 1 вересня 1970 року.

АДРЕСА УЧИЛИЩА: с. Інгульське Устинівського району, Кіровоградської області.

ДИРЕКЦІЯ.

ЗНАМ'ЯНСЬКЕ МІСЬКЕ ПРОФТЕХУЧИЛИЩЕ № 3

оголошує набір учнів на 1970—71 навчальний рік по спеціальностям:

ЕЛЕКТРОМОНТЕРИ ПО ОСВІТЛЮВАЛЬНИХ І СИЛОВИХ МЕРЕЖАХ І СИЛОВОМУ ЕЛЕКТРООБЛАДНАННЮ — строк навчання 2 роки.

БРИГАДИРИ ПО БІЖУЧОМУ УТРИМАННЮ ЗАЛІЗНИЧНИХ КОЛІЙ — строк навчання 1,5 року.

ПОКРІВЕЛЬНИКИ ВСІХ ВИДІВ ПОКРІВЛІ — строк навчання 2 роки.

АРМАТУРНИКИ-ЕЛЕКТРОЗВАРЮВАЛЬНИКИ — строк навчання 2 роки.

СТОЛЯР-ТЕСЛЯР — строк навчання 2 роки.

МУЛЯР-ШТУКАТУР — строк

навчання 2 роки.

МУЛЯР — строк навчання 1 рік.

ТЕСЛЯРІ — строк навчання 1 рік.

Училище приймає юнаків і дівчат віком з 15 років і старше, які мають освіту 8—10 класів.

В період навчання учні знаходяться на повному державному забезпеченні з наданням гуртожитку.

Особи, що вступають до училища, повинні мати: паспорт (які не мають паспорта — свідоцтво про народження), свідоцтво про освіту, довідку з місця проживання, довідку про склад сім'ї, довідку про стан здоров'я — форма № 286, 4 фотокартки (3x4), характеристику зі школи.

Початок занять з 1 вересня 1970 року.

Після закінчення училища випускники направляються для роботи на залізничний транспорт Одесько-Кишинівської залізниці і користуються всіма пільгами працівників залізничного транспорту: дворазовим безкоштовним квитком по залізниці, один по Одеській дорозі і другий по мережі залізниць СРСР, карткою на вуллі, гуртожитком і т. ін.

З питань прийому звертатись в м. Знам'янка Кіровоградської області, вул. Свердлова, № 18, профтехучилище № 3.

ДИРЕКЦІЯ.

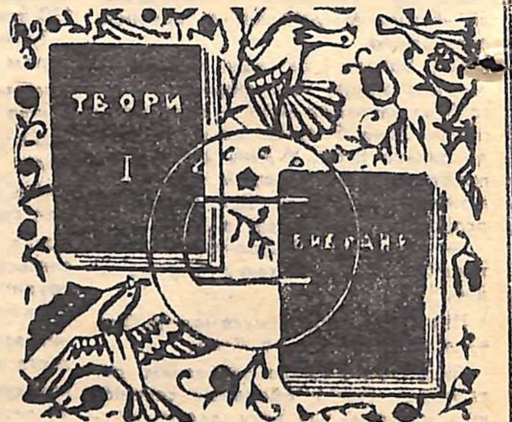
ДО УВАГИ ЛЮБИТЕЛІВ КНИГ

При універсальній базі Київської облспоживспілки працює відділ «Книга-поштою», який провадить широкий продаж літератури: творів класиків марксизму-ленінізму, художньої, наукової, учбової та іншої.

Відділ «Книга-поштою» надсилає літературу накладною платою.

Замовлення на необхідну літературу просимо надсилати на адресу: Київ-98, Заводський провулок, 2. Універсальна база Київської облспоживспілки, відділ «Книга-поштою».

УКООПТОРГРЕКЛАМА.

НАША АДРЕСА І ТЕЛЕФОНИ

м. Кіровоград, вул. Луначарського, 36.
Телефони: відповідального секретаря — 2-45-33, відділу військово-патріотичного виховання і спорту — 2-45-33, решти відділів — 2-45-36.

«МОЛОДОЯ КОМУНАР» — орган Кіровоградського обкому ЛКСМУ, г. Кіровоград.

Друкарня ім. Г. М. Димитрова, обласного управління по пресі, м. Кіровоград, вул. Глінки, 2.

БК 02435.

Індекс 61197.

Зам. № 4012.

Тираж 49 200.